

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Min Moder

Citation: Rode, Helge: "Min Moder", i Rode, Helge: *Den stille Have*, 1922, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_08-shoot-workid55002/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Den stille Have

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

MIN MODER

I

HVOR var din Stue fin Mør
paa engang fin og from.
Dens Godhed tog imod mig,
bestandig, naar jeg kom,
og fulgte mig til Døren,
saa jeg vendte mig om.

Hvor var din Stue prunkløs
med falmet Fløjl og Uld
og skrøbelige Stoleben
og Rammers blege Guld;
men alle Ting var vokset frem
af Danmarks bedste Muld.

Var vokset frem som Busk og Blomst
i Kunstens varme Sol,
og levende, — besjælet
var baade Bord og Stol
og endnu en Gang gennemlyst
af Mindets særc Sol.

De gamle Bøgers Rækker,
fortalte om den Jord,
hvor Sandhed altid søges
og Skønhed altid gror.
Ved deres tavse Hilsen
blev Stuen dyb og stor.

Der var en Brønd af Skønhed,
som aldrig randt sig tom
med Minderne fra Florens,
Venedig og Rom.
Italien i Nordens Muld
var nænsomt plantet om.

Der stod din Faders Lænestol
og sagde, hvem den var,
en gammel, slidt og prøvet Stol,

men et Erindringskar,
som huskede, hvad Stolthed er
og bar paa sine Ar.

Der hang din Moders Billed
med Blikkets dybblaa Ro.
Den Blomst, som tidligt visned
i Kærlighed kan gro,
— saa naar du var alene Mor,
var I dog altid to.

Hvor var din Stue fin Mor
paa engang fin og from
med gammel Rigdom adlet
af villet Karrigdom.
Den talte om et Hjerte.
Den var en Helligdom.

II

Din Faders Navn var Stolthed
din Moders Navn var Tro.
Et Ørnebrus om Orla
af Vinge, Næb og Klo.
Men hos Maria vilde,
de hvide Duer bo.

Saa talte du med hende mest,
om sket og end ej sket,
som med Guds milde Moder selv,
der har al Smerte set.
Det stærke Sind blev stille,
taalmodigt og beredt.

Hvor kunde jeg vel finde
en mere rensset Aand,
saa fri for Pral og Flitterpragts

forfængelige Baand.
Af Stolthed var tilbage kun
en hvid og gavmild Haand.

Saa mange Haab skal briste,
de lyste og de brast,
og førtes bort af Tidens Strøm,
der rinder uden Rast,
men Sjælens dybe Troskab
stod som en Klippe fast.

I Verdens vilde Vjrlig
forspildes mangt et Frø,
og fine Blomster trampes ned
som vissent Halm og Hø.
Din Pagt med Kærlighedens Aand
den kunde ikke dø.

Hvor var dit Hjerte rent Mor.
Hvor ønsked jeg tidt,
i denne Verdens Sumpluft,
at mit var rent, som dit.
Du gik henover Jordens Smuds,
din Tankes Land var hvidt.

Du gik den lange Vandring
og trængte vel til Hvil.
Du var saa træt og smilte dog
den sidste tunge Mil,
men skønnere end Alting var
dit allersidste Smil.

Da Døden kom paa Vejen,
da var du fuldt beredt,
for alle Ting, som skulde ske,
de var tilfulde sket,
og Livets lange Regnskab
var tidt nok gennemset.

Da Døden kom til Huset
og standsed sit Ridt,
og tog i Dørens Haandtag
og skulde kræve sit,
da lytted du rolig
og frygtløs til dens Skridt.

Og da den stod i Stuen
og fordrede sin Ret.
Alt Koldt, som hører Verden til

staar paa dens Regnebræt.
— Hvad skulde du vel grue for,
alt var for længst udgrædt.

Da Døden stod ved Sengen,
da var den lige vidt.
Din lille Gæld var fuldt betalt
og alting kvit og frit.
Og derfor var dit sidste Smil
saa foraarslyst og blidt.

Koldt er jo Dødens Pandekys,
med Sne dens Leje redt,
men Kærligheden holdt sin Pagt
med Armene udbredt.
Et Pust af hellig Vaar brød frem,
da du laa indesnet.

Nu er din Stue min Mor,
men endnu er den din.
Jeg ser dig i din Hverdagsdragt
og i dit sidste Lin
men altid i en Renhed, som
jeg ønsker mig var min.